

ikke ville sikre rigsdagen den ønskelige alsidige sagkundskab på det erhvervsmæssige og det administrative område. Hvis rigsdagen før eller senere måtte erkende, at dette var blevet resultatet, ville der ved ændringsforslaget være skabt mulighed for uden igangsættelse af det store apparat, som en grundlovsændring er, at rette derpå ved at lade en mindre del af rigsdagens medlemmer vælge under andre former. Ændringsforslaget forkastedes med 116 stemmer mod 4 (5 medlemmer stemte hverken for eller imod).

Et mindretal i *landstingets* udvalg (*venstres* medlemmer) udtalte i betænkningen: „Mindretallet er principielt tilhænger af en forfatning, der bygger på tokammersystemet i moderniseret form med en nedsættelse af valgretsalderen og en ændring af valgmoden til landstinget samt forebyggelse af konfliktmuligheder mellem de to ting. Stillet overfor det foreliggende grundlovsforslag, der er sikret flertal i begge rigsdagens ting gennem forudgående aftaler, har mindretallet ment at måtte søge dette udformet på en måde, som giver rimelig sikkerhed for, at forhastede beslutninger ikke gennemføres med ringe majoritet.“ Mindretallet henviste til, at man i udvalget havde drøftet muligheden af at skabe en sådan nødtørfvig sikring gennem en ændring, hvorefter en trediedel af rigsdagens medlemmer efter et forslags endelige vedtagelse skulle kunne kræve, at forslaget først blev indstillet til kongelig stadfæstelse, når nyvalg til rigsdagen havde fundet sted og forslaget påny var vedtaget af den derefter sammentrædende rigsdag. Som en mulig anden „sikring“ nævntes, at mindretal på 40 pct. skulle kunne kræve en 4. behandling, således at denne tidligst fandt sted et par måneder efter 3. behandling. Men skønt der i udvalget havde været vist interesse for disse forslag, havde de dog ikke kunnet gennemføres. (Se endvidere det ved § 41 anførte). — Et andet mindretal (*det konservative folkepartis* udvalgsmedlemmer) beklagede, at det under forhandlingerne om grundlovsforslaget ikke havde været muligt at nå frem til en tokammerordning i lighed med den, der rummedes i grundlovsforslaget af 1939, og dermed til en dobbeltbehandling af sagerne.

§ 29.

Stk. 1. Valgret til folketinget har enhver, som har dansk indfødsret, fast bopæl i riget og har nået den i stk. 2 omhandlede valgretsalders, medmindre vedkommende er umyndiggjort. Det bestemmes ved lov, i hvilket omfang straf og understøttelse, der i lovgivningen betragtes som fattighjælp, medfører tab af valgret.